

ÎN C H E I E R E

16 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător – Svetlana Filincova

Judecători – Dumitru Visternicean, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Pelizzari Fabrizio,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Pelizzari Fabrizio către Biroul Migrație și Azil, intervenient principal SRL „Puntoit”, privind anularea deciziei nr. 6107 din 24 noiembrie 2016 cu privire la refuzul acordării dreptului de ședere provizorie investitorului străin,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017, prin care a fost respinsă cererea de apel declarată de Pelizzari Fabrizio, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 20 februarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 20 ianuarie 2017, Pelizzari Fabrizio a depus cerere de chemare în judecată către Biroul Migrație și Azil, intervenient principal SRL „Puntoit”, privind anularea Deciziei Biroului Migrație și Azil nr. 6107 din 24 noiembrie 2016 cu privire la refuzul acordării dreptului de ședere provizorie investitorului străin.

În motivarea acțiunii a indicat că, în legătură cu necesitatea prelungirii activității de muncă în funcția de director comercial al SRL „Puntoit”, prin intermediul administrației acestei întreprinderi, a fost solicitată prelungirea dreptului la muncă și de ședere, pe termen de un an, cetățeanului Republicii Italia, Pelizzari Fabrizio, născut la XXXX, posesor al pașaportului seria nr. XXXX, eliberat la XXXX, valabil până la XXXX, documentat cu permis de ședere în scop de muncă seria X, nr. XXXX, eliberat la XXXX, valabil până la XXXX.

Prin scrisoarea Biroului Migrație și Azil nr. 5/3-8660 din 28 noiembrie 2016, i-a fost expediată decizia nr. 6107 din 24 noiembrie 2016, prin care cererea de prelungire a dreptului de ședere provizorie în scop de muncă i-a fost refuzată reclamantului, făcându-se trimitere la art. 32 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova.

Consideră reclamantul că această decizie este ilegală, motiv pentru care la 02 decembrie 2016 a depus o cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea deciziei Biroului Migrație și Azil nr. 6107 din 24 noiembrie 2016 cu privire la refuzul

acordării dreptului de ședere provizorie investitorului străin, ca fiind ilegală și prelungirea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă, deoarece toate condițiile impuse de lege pentru prelungirea dreptului de ședere provizorie au fost întrunite de solicitant.

Prin scrisoarea Biroului Migrație și Azil nr. 5/1-P-444/16 din 26 decembrie 2016, cererea prealabilă a fost respinsă.

Potrivit cererii de chemare în judecată, Pelizzari Fabrizio este implicat direct în activitatea mai multor agenți economici: SRL „Puntoit” - Asociat 100% și Director comercial; SRL „Pagul JGHT” - Asociat 40%; SRL „Punto It Servizi Informatici” - Asociat 50%; SRL „Aspay Mol” - Asociat 10% și Administrator. La data emiterii deciziei contestate, reclamantul avea calitatea procesuală de bănuț, recunoscută prin ordonanța procurorului din 12 septembrie 2016, în scopul elucidării tuturor circumstanțelor în cauza penală 2016790143. Astfel, la data de 08 decembrie 2012, în cadrul aceleiași cauze penale, drept urmare a clarificării tuturor circumstanțelor, a fost emisă ordonanța procurorului prin care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a lui Pelizzari Fabrizio.

Astfel, Pelizzari Fabrizio a solicitat admiterea acțiunii, anularea deciziei Biroului Migrație și Azil nr. 6107 din 24 noiembrie 2016 cu privire la refuzul acordării dreptului de ședere provizorie investitorului străin, încasarea cheltuielilor pentru asistență juridică.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 20 februarie 2017, acțiunea înaintată de Pelizzari Fabrizio a fost respinsă ca nefondată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017, a fost respinsă cererea de apel declarată de Pelizzari Fabrizio, fiind menținută hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 20 februarie 2017.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că prin decizia Biroului Migrație și Azil nr. 6107 din 24 noiembrie 2016 cu privire la refuzul acordării dreptului de ședere investitorului străin, în temeiul lit. a) alin. (5) art. 32 al Legii nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, precum și în baza încheierii privind examinarea demersului nr. 01 din 22.10.2016 al administrației ÎCS „Puntoit” SRL, prin care se solicită acordarea dreptului de ședere în scopul imigrării la muncă a cetățeanului Italiei Pelizzari Fabrizio, s-a dispus refuzarea acordării dreptului de ședere provizorie investitorului străin, cetățeanului Italiei Pelizzari Fabrizio, anul nașterii XXXX, posesor al pașaportului național seria X nr. XXXX.

Conform Extrasului din Registrul de stat al persoanelor juridice nr. 1403 din 24.01.2017, se atestă că ÎCS „Puntoit” SRL a fost înregistrată la 19 iunie 2012, cu numărul de identificare și codul fișei: 1012600019901, cu sediul pe str. Acad. Natalia Gheorghiu, 30, of. 262, mun. Chișinău, capitalul social de 5400 lei; administrator Mălai Inga, și a înregistrat în bilanțuri anuale venituri net după impozitare cum urmează: 2012 – 52924,00 lei, 2013 – 1394831,00 lei, 2014 – 2798204,00 lei; 2015 – 4278636,00 lei și 2016 – 4500000,00 lei prognozat la moment. Însă, pârâtul, studiind

situația financiară pentru perioada anului 2015 al ÎCS „Puntoit” SRL, a stabilit că profitul net pentru anul 2015 a fost de 384301 lei, iar pentru anul 2014 a fost 41189 lei, ceea ce nu corespunde datelor indicate de reclamant în cererea prealabilă.

La 26 martie 2018, Pelizzari Fabrizio a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului, a indicat că instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material, nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

La 26 aprilie 2018, Biroul Migrație și Azil a depus referință la cererea de recurs, solicitând respingerea acesteia și menținerea deciziei contestate.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de Pelizzari Fabrizio neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 CPC, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 28 noiembrie 2017, fiind expediată participanților la proces la data de 21 decembrie 2017 (f.d. 113) și recepționată de recurent la 26 ianuarie 2018 (f.d. 121). Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017 a fost depus la 26 martie 2018, în conformitate cu art. 434 CPC, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) CPC, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al CPC, sunt

strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) CPC, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 CPC, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Pelizzari Fabrizioo.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) CPC, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Pelizzari Fabrizioo.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecător

Svetlana Filincova,

Judecători

Dumitru Visternicean,

Nicolae Craiu